

Arrest

nr. 84 580 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. JANSSENS loco advocaat F. GELEYN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit. U bent geboren in Sadr City, Bagdad op 19 december 1987. U bent een sjiietische Arabier. Reeds in uw vroege jeugd verhuisde u met uw familie naar Baladiyat. U was sinds 2008 student aan de academie van Fijne Kunsten en speelde theater bij de theatergroep Theesbis. In uw vrije tijd hielp u mee in de kapperszaak van uw bureu. De theaterstukken die u opvoerde waren vaak politiek getint en uitten kritiek op de Iraakse regering. Bovendien namen u en de leden van uw theatergroep ook deel aan de betogingen die in Bagdad plaatsvonden. Op 27 mei 2011 probeerde men u en enkele van uw groepsgegoten te arresteren tijdens een van die betogingen. Jullie slaagden erin hieraan te ontsnappen, maar vier andere activisten werden

toen gearresteerd. Op 3 juli 2011 werd de regisseur van uw theatergroep vermoord. Op 10 augustus 2011 werd een ander lid van uw groep vermoord. Op 1 september 2011 werd de vriend waarmee u samen op de betoging was gearresteerd op verdenking van diefstal. U zag dit alles als een signaal dat u als lid van uw theatergroep niet meer veilig was en besloot dus te vertrekken. Nadat u via Facebook vernam dat er een lijst werd uitgegeven met 250 namen van personen die geliquideerd moesten worden, waarvan u vermoedde dat u er op zou staan, maakte dit u nog meer vastbesloten uw land te verlaten. Op 12 september 2011 bent u uit Irak vertrokken. Op 20 september 2011 kwam u in België aan en de dag nadien op 21 september 2011 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 23/8/09), de lidkaart van uw theatergroep, uw studentenkaart, twee appreciatiebrieven, vier deelnameattesten, een attest in verband met de uitreiking van een prijs voor beste acteur, foto's in verband met uw theatercarrière, foto's van op de universiteit, een affiche van een toneelstuk waarin u meespeelde, documenten in verband met uw schoolresultaten, een brochure van een theaterfestival en vier cd's met onder andere foto's en fragmenten van toneelstukken waarin u meespeelt en met reportages over deze toneelstukken. Tevens legt u kopieën voor van uw nationaliteitsbewijs (dd. 13/2/2011), uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart en een appreciatiebrieven.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de status van **vluchteling niet kan toekennen**. U bent er immers geenszins in geslaagd om aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. U legt immers weinig overtuigende verklaringen af.

Vooreerst kunt u niet overtuigen dat u omwille van het **politieke karakter** van uw voorstellingen door de regering zou kunnen gevisieerd worden. U blijft immers eerder **vaag** wanneer u wordt gevraagd voorbeelden te geven van de politieke kritiek die tijdens uw voorstellingen werd geuit. Na aandringen geeft u slechts een voorbeeld van een corrupte minister van handel, maar zelfs van dit ene voorbeeld kunt u de naam niet noemen (CGVS p.7). Eerder tijdens het gehoor gaf u slechts in algemene termen aan dat jullie bij één stuk toonden dat het huidige regime niet beter is dan dat van Saddam Husayn (CGVS p.6). Het is dus weinig plausibel dat dit u werkelijk zou worden kwalijk genomen met het oog op slechte bedoelingen.

Daarenboven legt u **inconsistente verklaringen** af wat betreft de moorden op de twee leden van uw groep, dewelke u als aanwijzing ziet voor uw vrees. Tijdens uw gehoor bij DVZ verklaart u immers dat deze twee personen samen in een verdacht ongeluk omkwamen, terwijl u tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart dat beide op een ander moment werden vermoord. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, ontkent u ooit gezegd te hebben dat ze samen stierven (CGVS p.8, 14). Dit kan nochtans duidelijk afgeleid worden uit de vragenlijst die bij DVZ werd afgenomen. U hebt zowel toen als tijdens het gehoor bij het CGVS de kans gehad hierover opmerkingen te maken, hetgeen u hebt nagelaten (CGVS p.2). Dat u over zulk een essentieel element betreffende uw relaas verarring schept, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat er ook van moge zijn, er dient te worden vastgesteld dat u verklaart uit Irak gevlucht te zijn omwille van een dreiging die ten opzichte van u zou geuit worden door de regering. U werd echter **nooit** door iemand van de overheid **gecontacteerd**. Wanneer u wordt gevraagd wat u dan bedoelt met "door de overheid op de vingers getikt worden", iets wat u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanhaalde, verklaart u dat jullie nooit door de overheid werden aangesproken of bedreigd (CGVS p.15). U verklaart ook expliciet dat de regering nooit openlijk kritiek uitte op jullie theaterstukken. Het enige wat u persoonlijk zou hebben meegemaakt, is de poging tot arrestatie tijdens de betoging van 27 mei 2011 (CGVS p.16). U verklaart zowel voor als na de poging tot arrestatie nooit problemen te hebben ondervonden. U werd echter nooit officieel gearresteerd, gevangengezet noch aangeklaagd of in staat van beschuldiging gesteld. Het feit dat u na de poging tot arrestatie gewoon op dezelfde plaats bleef wonen en zelfs nog gedurende enkele maanden bleef werken in het kapsalon, zonder nog enige problemen te ondervinden, doet twifelen aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees (CGVS p.2, 5). Bovendien wonen uw ouders nog steeds op hetzelfde adres en ondervinden zij geen problemen (CGVS p.3-4). Er is ondertussen nog steeds niemand bij u thuis naar u komen vragen. U haalt bovendien aan te weten dat toen een vrouwelijke activiste vroeg om de vrijlating van enkele activisten die gearresteerd werden tijdens de betoging, deze werden vrijgelaten (CGVS p.17). Het is dan ook niet aannemelijk dat u nog steeds door de overheid zou gezocht worden met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het is ook bevreemdend te moeten vaststellen dat u zelfs niet gevraagd hebt of de autoriteiten u na uw vertrek nog zijn komen zoeken. Een dergelijke blij van desinteresse omtrent de afwikkeling van uw vermeende probleem, doet verder in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees.

Ook uw verklaring dat de overheid over een hitlist zou beschikken en u hierop zou staan, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U vermoedt enkel dat uw naam op een lijst zou staan van mensen die geliquideerd moeten worden. Over die lijst zou u te weten zijn gekomen via Facebook, maar u weet niet hoe de personen die deze informatie postten hieraan kwamen. U antwoordt slechts vaag dat ze connecties zouden hebben. Bovendien is het opmerkelijk dat u zelfs niet naar meer informatie gevraagd hebt (CGVS p.14, 16-17). Dit lijkt niet te stroken met het feit dat u dan wel de zeer drastische beslissing neemt hierom uw land te verlaten. Een dergelijke laconieke houding omtrent uw vermoeden dat uw leven in gevaar is, is weinig geloofwaardig. Het feit dat u zich geen moeite heeft getroost om, hetzij onmiddellijk hetzij na uw vlucht, na te gaan of uw vermoeden al dan niet correct is, doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

Wat de arrestatie van uw vriend betreft, kan bezwaarlijk worden gesteld dat dit een voldoende ernstige indicatie is dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U haalt zelf aan dat hij officieel omwille van diefstal werd gearresteerd en brengt geen aanwijzingen aan dat de arrestatie met jullie toneel of deelname aan de betoging te maken had. Bovendien is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u niet meer hebt geïnformeerd wat er verder met hem gebeurde na zijn arrestatie. U bent er zelfs niet van op de hoogte hoelang hij werd vastgehouden of dat hij ondertussen al werd vrijgelaten of niet. U haalt **laconiek** aan dat u met andere zaken bezig was (CGVS p.15). Dit kan allerm minst overtuigen van de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u onvoldoende concrete of persoonlijke elementen hebt aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. U hebt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

*De door u neergelegde **documenten**, zijnde uw originele identiteitskaart (dd. 23/8/09), de lidkaart van uw theatergroep, uw studentenkaart, de twee appreciatiebrieven, de vier deelnameattesten, het attest in verband met de uitreiking van de prijs voor beste acteur, de foto's in verband met uw theatercarrière, de foto's van op de universiteit, de affiche van een toneelstuk waarin u meespeelde, de documenten in verband met uw schoolresultaten, de brochure van een theaterfestival en vier cd's met onder andere foto's en fragmenten van toneelstukken waarin u meespeelde en met reportages over deze toneelstukken en de kopieën van uw nationaliteitsbewijs (dd. 13/2/2011), uw woonstkaart, uw voedselrantsoenkaart en een appreciatiebrieven, zijn niet van die aard dat ze afbreuk zouden doen aan bovenstaande bevindingen. Deze documenten kunnen de beslissing dan ook niet in positieve zin ombuigen. Het gaat hier immers slechts om documenten die uw identiteit, herkomst en bezigheden ondersteunen. Immers niet deze zaken staan hier ter discussie, maar wel de problemen die u als gevolg hiervan zou hebben gekregen.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Hij betoogt, verwijzende naar de door hem bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) aangehaalde rechtstreekse en onrechtstreekse problemen, een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, en dit omwille van zijn politieke overtuiging, die hij heeft geuit door theatervoorstellingen met een politiek karakter uit te voeren en door deel te nemen aan manifestaties op het Tahrirplein in Bagdad.

Volgens verzoeker gaat het CGVS in het verwijt dat hij het politieke karakter van zijn opvoeringen niet aannemelijk maakt voorbij aan de preciseringen die hij heeft gedaan. Ter adstructie verwijst hij naar zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS. Dat hij de naam van de minister niet meer wist wijt verzoeker aan het feit dat in Irak ministers frequent wijzigen, zodat verwarring kan optreden. Indien dit werkelijk determinerend was had de ambtenaar hem meer tijd moeten laten om zich de naam te herinneren. De ambtenaar ging echter onmiddellijk over naar de volgende vraag zonder meer verduidelijking te vragen.

Verzoeker benadrukt inzake de dood van zijn twee vrienden dat hij in de vragenlijst geen melding maakte van data. Indien de ambtenaar verduidelijking had gevraagd, had hij kunnen uitleggen dat hij in de vragenlijst bedoelde dat zij het leven lieten op dezelfde wijze, met name door geweerschoten met pistolen met geluidsdempers. Verzoeker verduidelijkte tijdens het gehoor dat hij niet bedoelde dat zijn vrienden samen stierven doch wel dat zij stierven in dezelfde omstandigheden. Hij is formeel dat zijn twee vrienden niet op hetzelfde ogenblik omkwamen. Deze verwarring vloeit voort uit een misvatting van de verklaringen van verzoeker, zoals geformuleerd in de vragenlijst.

Waar gemotiveerd wordt dat hij niet reëel werd bedreigd door de overheid vergeet het CGVS volgens verzoeker dat hij bijna werd gearresteerd op 27 mei 2011 naar aanleiding van de manifestatie op het Tahrirplein. Het is waar dat vervolgens vier activisten werden vrijgelaten doch de autoriteiten hadden geen andere keuze, gelet op de druk van de bevolking. Verzoeker was trouwens slachtoffer van onrechtstreekse bedreigingen. Twee leden van zijn gezelschap werden gedood op dezelfde wijze, Hadi Mahdi, één van de organisatoren van de manifestaties op het Tahrirplein en gekend journalist, werd gedood, een andere vriend van verzoeker werd gearresteerd wegens diefstal en verzoeker vernam dat er een lijst van 250 personen bestaat die de overheid wil elimineren. Voor verzoeker is het duidelijk dat hij, gelet op zijn relaas, de stukken en de personen die hierop worden vermeld, op deze lijst staat.

Dat zijn familie op dezelfde plaats bleef wonen kan zijn vrees niet op losse schroeven zetten. Verzoeker wordt gevisieerd en niet zijn familie. Verzoeker is trouwens zelf thuis gebleven naar aanleiding van wat de leden van zijn gezelschap overkwam en alvorens uit Irak te vertrekken en kwam daarbij zo weinig mogelijk buiten. Verzoeker betoogt dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich niet informeerde over zijn problemen omdat de contacten met zijn familie zwaar zijn en hij deze beperkt.

Wat betreft de lijst met namen die de overheid wil elimineren, stelt verzoeker dat hij hiervan lucht kreeg via Facebook doch dat deze nooit integraal op Facebook werd gepost. Het is niet verwonderlijk dat hij niet weet hoe de activisten toegang kregen tot deze informatie of wie zij zijn. Dit is vaak het geval gezien het risico dat zij lopen. Zij onthullen hun bronnen noch hun identiteit. Daar hij geen toegang had tot de lijst is het niet verwonderlijk dat hij niet weet of zijn naam hierop vermeld wordt maar gelet op alles wat zich voordeed en op het gegeven dat er namen van verschillende acteurs opstaan is verzoeker ervan overtuigd dat zijn naam hierop staat. De gebeurtenissen vonden snel plaats zodat hij de tijd niet had om over de lijst meer uit te zoeken. Eens in België is dit, gelet op het weinige contact met Irak, moeilijk.

Inzake de arrestatie van zijn vriend stelt verzoeker dat deze moet worden beschouwd in het geheel van de gebeurtenissen. Deze maakt deel uit van het geheel van de onrechtstreekse bedreigingen waarvan hij slachtoffer is. Volgens verzoeker is het begrijpelijk dat hij niet meer details heeft omdat de gebeurtenissen zich snel opvolgden. Verder had hij andere zorgen aan zijn hoofd.

Verzoeker geeft verder een algemene uiteenzetting aangaande de bewijslast in asielzaken, en dit onder verwijzing naar de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* van UNHCR van januari 1992 en naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Hij stelt dat zijn verklaringen precies, coherent en overeenstemmend zijn en op objectieve en concrete elementen rusten zodat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend en zijn verklaringen "omtrent de moord op de professor" als geloofwaardig moeten worden beschouwd.

In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat hij overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, enerzijds omdat hij bij terugkeer risico loopt op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en anderzijds wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Waar het CGVS verwijst naar het Cedoca-verslag in het administratief dossier, voegt verzoeker verschillende persartikels bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat het geweld in Bagdad de laatste maanden is gestegen. Verscheidene van deze artikels dateren van na het Cedoca-verslag. Tevens citeert verzoeker een passage uit het Cedoca-verslag en verwijst hij naar informatie van Amnesty International waarin recente aanslagen worden veroordeeld, waaruit blijkt dat het geweld is toegenomen sedert het vertrek van de Amerikaanse troepen uit Irak en waarin melding wordt gemaakt van een politieke crisis. Bijgevolg vormt het centrum van Irak niet enkel doelwit van doelgerichte aanslagen maar tevens van aanslagen die talrijke burgers raken zonder onderscheid. Men kan alleen vaststellen dat de situatie in Bagdad niet stabiel is en niet toelaat een ernstige bedreiging tegen het leven van burgers uit te sluiten om reden van blind geweld. Het CGVS steunt zich op cijfers van Iraq Body Count inzake het aantal burgerslachtoffers doch men moet voorzichtig zijn met zulke cijfers daar deze geen melding maken van het aantal gewonden. Het aantal onrechtstreekse slachtoffers kan aanzienlijk zijn, zodat de cijfers niet nauwkeurig de situatie in Bagdad weerspiegelen. Rekening houdend met het aantal inwoners per kilometer is het evident dat wanneer een bom ontploft, dit dramatische gevolgen heeft. Verzoeker verwijst verder naar recentere cijfers van Iraq Body Count en voegt deze bij het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat er in januari 2012 meer doden waren dan in januari 2011.

Verzoeker stelt dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet de inhoud van artikel 2 en 3 van het EVRM weergeeft, verwijst naar rechtspraak van het EHRM en het Europees Hof van Justitie (HvJ) over deze artikelen en betoogt dat hij zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van blind geweld, zodat zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico met zich meebrengt voor zijn leven of fysieke integriteit, en dit ingevolge de situatie in Bagdad. Hij betoogt, onder verwijzing naar de neergelegde persartikels en de cijfers van Iraq Body Count dat het niveau van geweld in Bagdad een zodanige drempel heeft bereikt dat iedere persoon aldaar risico loopt het voorwerp te zijn van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het geweld heeft in een dichtbevolkte regio als Bagdad tot gevolg dat het aantal burgerslachtoffers, minstens het aantal gewonden, stijgt. De kans ontstaat dat eenieder geraakt kan worden, in zoverre de aanslagen niet altijd gericht zijn doch soms willekeurig zijn. Volgens verzoeker zijn de criteria zoals gehanteerd door het EHRM vervuld en komt het gepast voor te oordelen dat momenteel in Bagdad een situatie van blind geweld heerst die dermate hoog is dat het loutere feit van aanwezigheid op het grondgebied een ernstige bedreiging vormt voor het leven van de burgers.

Verzoeker citeert verder uit een Franstalig arrest van de RvV waarin de betrokken Irakees *“eveneens”* dreigbrieven ontving en geweerschoten incasseerde en waarin aan deze persoon subsidiaire bescherming werd toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Hij acht het gepast de redenering van voormeld arrest bij analogie toe te passen.

In uiterst ondergeschikte orde vraag verzoeker, verwijzende naar zijn hoger gedane uiteenzetting, de vernietiging van de bestreden beslissing. Hij merkt in dit kader op dat de antwoorden sterk afhangen van de gestelde vragen en de nadruk waarmee de interviewer bij het CGVS precieze antwoorden tracht te bekomen. De redenen in de beslissing geven trouwens blijk van *“bepaalde lacunes binnen het CGVS”*. Daarnaast laat de informatie in het dossier, los van de geloofwaardigheid van het relaas, veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat door verweerder onvoldoende werd onderzocht.

2.2.1. Artikel 48 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker houdt voor dat hij vervolging vreest enerzijds omwille van het politieke karakter van een aantal theateropvoeringen waaraan hij zou hebben deelgenomen, die hij actief mee zou hebben geschreven en waarvan de laatste dateert van in mei 2011 en anderzijds omwille van zijn deelname aan en bijna-arrestatie op een betoging op het Tahrirplein op 27 mei 2011 (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.4; administratief dossier, stuk 4, p.6, 13-14).

Hij maakt echter het politieke karakter van de theatervoorstellingen waaraan hij deelnam niet aannemelijk. Wanneer tijdens het gehoor bij het CGVS werd doorgevraagd omtrent de politieke kritiek die hij en zijn gezelschap zowel direct als indirect uitten en de risico's die hieraan verbonden waren antwoordde hij immers herhaaldelijk in algemene, vage en ontwijkende bewoordingen. Wanneer meer specifiek werd gevraagd naar de directe kritiek die zij uitten en dewelke volgens hem tot gevaar kon leiden, gaf verzoeker, na aanvankelijk andermaal ontwijkend te hebben geantwoord, het voorbeeld van de minister van handel doch bleek hij niet in staat de naam van deze minister te geven (administratief dossier, stuk 4, p.5-8). Dat de ministers in Irak frequent wijzigen doet, nog daargelaten dat hij dit niet staft, geen afbreuk aan het gegeven dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de naam zou kunnen geven van de minister die werd bekritiseerd in een toneelstuk waaraan hij actief mee zou hebben geschreven en waarin hij zou hebben geacteerd. Dat hem meer tijd geboden had moeten worden kan evenmin worden aanvaard. Daar verzoeker zelf dit voorbeeld gaf ter staving van de beweerde kritiek die zij uitten kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij de naam van deze minister zou kunnen geven wanneer hiernaar vervolgens werd gevraagd. Verder laat hij tot op heden na deze naam te verstrekken.

Verzoeker legde voorts incoherente verklaringen af over de negatieve gevolgen die hun toneelstukken ingevolge hun vermeende politieke karakter zouden hebben gehad. In de vragenlijst verklaarde hij dienaangaande: *"Wij werden hiervoor door de regering op de vingers getikt"* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS ontkende hij deze verklaring echter en stelde hij, gevraagd wat hij hiermee bedoelde: *"Ik weet niet wat je bedoelt, nooit bedreigd of nooit iets gezegd tegen ons..."*. Tevens stelde hij dat niemand van de overheid ooit rechtstreeks kritiek uitte over of tegen zijn gezelschap (administratief dossier, stuk 4, p.15-16).

Bovendien baseert verzoeker zowel de aangevoerde vrees voor vervolging jegens de overheid als het gegeven dat zijn naam mogelijkerwijze op een lijst staat van namen die de overheid wil elimineren louter op vermoedens. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij hoegenaamd niet over aanwijzingen beschikt dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst persoonlijk werd gevisieerd door of in de negatieve belangstelling stond van de autoriteiten, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan op heden nog zou worden gevisieerd. Het enige probleem dat verzoeker ooit persoonlijk zou hebben ondervonden was een poging tot arrestatie op een betoging op het Tahrir-plein op 27 mei 2011. Verzoeker werd in persoon nooit door iemand van de overheid gecontacteerd, kende noch voor noch na de betoging problemen en werd nooit gearresteerd, gevangengezet, aangeklaagd of in staat van beschuldiging gesteld. Hij bleef bovendien na de maand mei, waarin zijn laatste toneelvoorstelling en voormelde bijna-arrestatie plaatsvonden, nog verscheidene maanden gewoon op hetzelfde adres wonen en zette tevens zijn normale werkzaamheden verder in het kapsalon, zonder dat hij daarbij ook maar enig probleem ondervond. Daarenboven stelde verzoeker dat sedert zijn vertrek uit Irak bij hem thuis niemand naar hem is komen vragen en verklaarde hij, ondanks dat dit wel degelijk redelijkerwijze van hem kon worden verwacht in het kader van zijn contacten met zijn ouders, hiernaar zelfs niet te hebben gevraagd. Over concrete aanwijzingen dat hij bij een terugkeer dezelfde feiten zou ondergaan dan de beweerde feiten waarvan zijn vrienden slachtoffer werden beschikte verzoeker evenmin (*ibid.*, p.2-5, 13-14, 16-18).

Waar verzoeker verwijst naar de feiten die zijn vrienden ondergingen om in zijn hoofde een vrees voor vervolging aannemelijk te maken, dient bovendien te worden vastgesteld dat hij inzake de vermeende dood van twee van de leden van zijn toneelgezelschap manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde. In de vragenlijst verklaarde hij hierover: *"Onlangs kwam de directeur (K.A.K.) van onze toneelvereniging samen met een acteur (A.H.) om het leven bij een ongeval. Ik weet echter dat het niet zomaar een ongeval was"* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat K.A.K. en A.H. werden vermoord en preciseerde hij spontaan: *"Die twee werden niet samen vermoord, er was ongeveer een maand tijd tussen elkaar"*. Later tijdens het gehoor preciseerde hij opnieuw dat deze twee personen niet samen werden vermoord. Bovendien beweerde hij, gevraagd naar de omstandigheden van hun overlijden: *"Zoals normaal, met geluiddempt pistool"*. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende hij zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen in de vragenlijst (administratief dossier, stuk 4, p.8, 14). Dat de verklaringen in de vragenlijst, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, een misvatting zouden zijn kan niet worden aangenomen. Verzoeker ondertekende de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Arabisch, waarmee hij tevens bevestigde dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3-4). Bovendien ontving hij van deze vragenlijst een kopie (*ibid.*, p.5), formuleerde hij nergens enige correctie op de inhoud ervan en maakte hij bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS, wanneer daartoe de kans werd geboden, evenmin

enige opmerking betreffende het invullen van de vragenlijst (administratief dossier, stuk 4, p.2). Daarenboven zijn de hoger geciteerde verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen. Dat hij de ene maal beweerde dat de twee leden van zijn gezelschap samen om het leven kwamen bij een ongeval doch de andere maal beweerde dat zij niet samen om het leven kwamen, dat er een maand tussen hun overlijden zat en dat zij werden vermoord door gewerschoten met een pistool met een geluidsdemper, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van deze beweerde overlijdens, te meer daar verzoeker ter adstructie hiervan niet het minste begin van bewijs bijbrengt.

Uit verzoekers verklaringen, zoals met recht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt voorts dat de arrestatie van zijn vriend geenszins kan worden beschouwd als indicatie voor het feit dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hij verklaarde immers dat deze werd gearresteerd omdat hij werd beschuldigd van diefstal en haalde, te meer gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van het beweerde overlijden van twee leden van zijn gezelschap, geen concrete aanwijzingen aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat deze arrestatie ook maar iets met zijn toneelgezelschap of zijn deelname aan een betoging te maken had. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, indien deze daadwerkelijk dacht dat de arrestatie van zijn vriend een indicatie vormde dat ook hij zou worden geïdendeerd, zich minstens de moeite zou hebben getroost om zich hierover verder te informeren. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Hij wist in het geheel niets meer over wat er verder met zijn vriend gebeurde. Zo wist hij niet hoelang deze werd vastgehouden en kon hij evenmin aangeven of deze reeds werd vrijgelaten of nog steeds gevangen zat. Wanneer hem een verklaring werd gevraagd voor deze nalatigheid, antwoordde verzoeker bovendien op laconieke wijze dat hij bezig was met andere zaken (het regelen van zijn vertrek) en niet meer heeft gebeld (administratief dossier, stuk 4, p.15). Deze uitleg kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig om enerzijds te pomen dat de arrestatie voor zijn vriend een indicatie vormde voor zijn vrees doch anderzijds te stellen dat hij, zonder zich hierover nader te informeren, het land heeft verlaten. Door zich over deze arrestatie te informeren had hij immers het risico in zijn hoofde beter kunnen inschatten. Bovendien kon hoe dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich hierover zou hebben geïnformeerd na zijn vertrek uit zijn land van herkomst en in het kader van zijn asielaanvraag doch blijkt uit zijn verklaringen zelfs niet dat hij hiertoe enige poging heeft ondernomen. Zijn houding getuigt bijgevolg van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees.

Wat betreft het gegeven dat hij via Facebook lucht zou hebben gekregen van een lijst met namen die de overheid wil elimineren en het vermoeden dat zijn naam op deze naam staat, kan bovendien nog worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, indien deze daadwerkelijk zulk vermoeden koesterde, zich zou hebben geïnformeerd omtrent deze lijst. Desalniettemin bleek hij niet te weten hoe de activisten op de hoogte kwamen van het bestaan van deze lijst. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij niet eens een poging heeft ondernomen om verdere informatie te bekomen over deze lijst en antwoordde hij kortweg dat hij hiernaar niet vroeg, hetgeen andermaal getuigt van een frappant gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees ondermijnt (*ibid.*, p.16).

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Het algemene betoog dat de antwoorden sterk afhangen van de gestelde vragen en dat de motivering blijkt geeft van "*bepaalde lacunes binnen het CGVS*", zonder ook maar enigszins te duiden waar de vraagstelling zijn antwoorden zou hebben beïnvloed, zonder te preciseren waar en welke lacunes zich zouden voordoen en zonder uit te werken dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing, kan geenszins afbreuk doen aan de voormelde, concrete vaststellingen.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15: documenten) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen evenmin afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.4. gedane vaststellingen inzake dit relaas.

Inzake verzoekers verwijzing naar Franstalige rechtspraak van de RvV dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan arresten van de RvV geen precedentwaarde kan worden gehecht. Bovendien haalde verzoeker nergens gedurende de asielpcedure het ontvangen van dreigbrieven of het beschieten van zijn persoon aan, zodat hij ten onrechte stelt dat de betrokkene ten aanzien van wie het door hem geciteerde arrest werd geveld “eveneens” dreigbrieven ontving en geweerschoten incasseerde. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat zijn situatie vergelijkbaar is met deze van de persoon die het voorwerp uitmaakte van dit arrest, wiens professionele profiel aan de basis lag van de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst voorts naar rechtspraak van het EHRM en het HvJ en betoogt dat in zijn hoofdte aan de in deze rechtspraak gestelde criteria is voldaan. Uit rechtsoverweging 43 van het door verzoeker aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), in samenhang gelezen met rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd en mist toepassing indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15, a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet in de vereiste bescherming.

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie aldaar ernstig en zorgelijk blijft en het geweld er, zoals verzoeker terecht aanstipt, in de nasleep van het vertrek van de Amerikaanse troepen in de maand januari 2012 een korte opflakking kende, is de Raad op basis van het geheel van de in het dossier voorhanden zijnde informatie, meer bepaald de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 16), de bij het verzoekschrift gevoegde informatie en persartikels (rechtspiegingsdossier, stuk 1) en de update van 19 maart 2012 van de landeninformatie in het administratief dossier die door verweerder bij de nota wordt gevoegd (rechtspiegingsdossier, stuk 7), van oordeel dat er in Irak en Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan volledigheidshalve eveneens worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM. Ten aanzien van de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in Bagdad in het bijzonder oordeelde het EHRM op 20 januari 2009 dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie er nog steeds onveilig en

problematisch was, deze niet zo ernstig was dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege een terugkeer naar zijn land reeds een risico liep op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*F.H. v. Sweden*, nr. 32621/06, § 93). Het EHRM handhaafde deze rechtspraak uitdrukkelijk in een arrest van 7 februari 2012 (*Al Hamdani v. Bosnia and Herzegovina*, nr. 31098/10, § 50).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, mede gelet op de overige elementen in het administratief dossier, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS